

so prišli. Ko pa obsojenec ni mogel več gíbatí z rokami, ker so mu jih zvezali, je odgriznil materi nos in rekel: »To je zato, ker me niste kaznovali takrat, ko sem vzel prvo šivanko. Če bi me bili takrat kaznovali, bi svoje življenje končal na drugačen, boljši način.«

Vse to je Janezku blodilo po glavi. Zmagal je v njegovem srcu angel varih, da je sklenil, povedati vse svoji ljubi materi in jih prositi odpuščanja.

Ko je prišel domov, je našel mater v veži, kjer so ravno imeli nekaj opravka. Sedel je k njim na prag, in iz oči so mu privrele solze kesanja.

»Kaj ti je, dragi moj?«

Janezek pa se skloni k materi in jokaje reče: »Mamica ljuba, odpustite mi, nikoli več ne naredim kaj takega.« In povedal jim je vse, kako jih je snoči mislil nalagati, da je danes šolo zamudil, in da sta mu Mihec in France svetovala, naj vzame dvajsetico.

Ko mati to slišijo, pobledi jim obraz, na čelo jim leže skrb in strah. Toda le za hip. V srcu se razveselé Janezkove odkritosrčnosti. Vstanejo in mu polože roko na ramo.

»Odpuščam ti, ne jokaj več. Prepovem ti pa najodločneje, da mi ne greš nikoli več v slabo tovarišijo. Spominjaj se, kar sem ti že tolikokrat rekla: Bodi vedno odkrit! Ne pomagaj si pa nikdar z lažjo, ker le resnica vedno velja, laž pa ima kratke noge.«

A. L.

Nedolžnost.

Na vrtu v lilijah sedi,
lasje kot noč, kot dan oči,
in njena lica so kot kri . . .
V svetišče njenih čistih sanj
ni dahnil še nemir brezdanj,

ni dahnil bridkih še resnic,
oskrnil ni nedolžnih lic.
Naj vedno v vrtu tem sedi,
naj Bog nebeški jo živi!

Fr. Pavšič.

